bpost
PB-PP
BELGIE(N) -
BELGIQUE

België
2950
Kapellen

8/4496
P806218

TIN LETTER

kunstplatform kappa vzw

februari 2017

tweemaandelijks tijdschrift

Letter Tien in februari 2017

Het eerste nummer van Letter Tien van 2017 moeten wij helaas met gruwelijk nieuws beginnen. Tenminste als je een rode bol op de cover hebt staan. Dat betekent dan dat je riskeert om het fijne lidmaatschap van Kappa te verliezen. En dat wil je toch zeker niet!

Het goede nieuws: door de simpele storting van het luttele bedrag van 20 euro, heb je je lidmaatschap gered. Achteraan in de colofon vind je alle gegevens om dit in orde te brengen.

Deze Letter Tien heeft je verder heel wat moois te bieden. Er zijn de vaste rubrieken, zoals de tento-tips van André en het berichtenbord van onze leden. We blikken vooruit op het uitdagende project dat Kappa lanceert in samenwerking met het opvangcentrum voor asielzoekers en op de tentoonstelling in het Arboretum.

Yolande zet enkele muzikale verjaardagen in de verf en Guy brengt met een artikel over Mil Crabbé een minder bekende, maar daarom niet minder boeiende kunstenaar onder de aandacht.

Ga in deze Letter Tien op zoek naar de knipoog van Johannes: een puntig verwoorde gedachte om even bij stil te staan.

En natuurlijk ontbreekt de column van Lucien ook weer niet!

Oplettende lezers hebben misschien al gemerkt dat de laatste edities van Letter Tien er telkens een klein beetje 'anders' uitzien. Dat komt omdat uw nieuwe eindredacteur nog steeds op zoek is naar de mooiste lay-out. We werken eraan!

Tot slot willen wij, hoewel de nieuwjaarsmaand al voorbij is, al onze Kappa-leden heel graag een bijzonder creatief jaar toewensen. En dit zowel door deelname aan onze eigen projecten als door jullie eigen initiatieven. Wij vernemen deze trouwens altijd graag en kijken uit naar jullie bijdragen voor Letter Tien.

4176 - James Welling

S.M.A.K. stelt Metamorphosis voor, een retrospectieve met werk van de Amerikaanse kunstenaar James Welling (°1951, Hartford, Connecticut). Aan de hand van meer dan 20 werkenreeksen van de vroege jaren ’70 tot nu, laat de tentoonstelling zien hoe zijn oeuvre de ruimte overbrugt tussen beeld en materie, afbeelding en abstractie, sentiment en infrastructuur, heden en verleden. De manier waarop Welling conventies en stijlen binnen de geschiedenis van de fotografie verkent, strekt zich uit tot film, beeldhouwkunst en schilderkunst.

James Wellings werk verwijst uitgesproken naar de geschiedenis van de Amerikaanse schilderkunst en verbindt zich tegelijk met de kritische, postmoderne debatten die in de vroege jaren ’80 gangbaar waren bij de Pictures Generation-scene. In deze debatten stonden ideeën rond auteurschap, originaliteit en afbeelding op de voorgrond.

De tentoonstelling toont belangrijke reeksen, zoals Diary/Landscapes (1977–86), waarin Welling beelden uit dagboeken die zijn voorouders bijhielden samenbrengt met winterlandschappen in Connecticut. Ook beelden uit meer recente reeksen, die de kunstenaars persoonlijke biografie spiegelen tegenover die van collega-kunstenaars en de geschiedenis van de fotografie komen aan bod, zoals het werk op de cover uit de reeks Choreograph (2014–16).

Naast de conceptuele basis zijn in Wellings werk emotionele stemmingen zoals melancholie en nostalgie sterk aanwezig. Zijn fotografische praktijk is vergelijkbaar met die van een 'buikspreker', zoals de kunstenaar haar zelf ooit omschreef om uit te drukken dat hij vanuit zijn fotografische blik een brede waaier aan artistieke talen omarmt.

James Welling. Metamorphosis

18.01.2017 - 16.04-2017

www.smak.be

There is a crack in everything

Ivan Janssens

Voor het nieuwe Kappa-project met dit thema slaan we nieuwe wegen in. We gaan in zee met het opvangcentrum voor asielzoekers in Hoogboom.

Het gemeenschappelijke voor de asielzoekers en de kunstenaars van Kappa is het thema ‘there is a crack in everything’. En ook de subtitel ‘that’s how the light gets in’. Bekend van Leonard Cohen.

Het nieuwe initiatief is een dubbelproject. Wat is de bedoeling?

Kunsttentoonstelling

De samenwerking tussen een kunstenaar van Kappa en een kunstenaar van het asielcentrum kan op verschillende manieren: vrij intens maar ook minder. De twee kunstenaars kunnen effectief samenwerken. Of een kunstenaar van Kappa en van het asielcentrum kunnen autonoom werken rond dit thema. Tussen deze 2 opties zijn varianten mogelijk.

Het is de bedoeling dat het kunstproject uitmondt in de groepstentoonstelling van de maand oktober in het oud-gemeentehuis van Kapellen.

Workshop

Het tweede deel van het project bestaat uit het creatief atelier van het opvangcentrum. Dit voorjaar gaat dit atelier van start en leden van Kappa kunnen workshops geven aan de bewoners. Er is een vrijwilligersvergoeding voor de lesgevers en een vergoeding voor het materiaal. Geïnteresseerde leden nemen contact op met de begeleider vrije tijd Silke Timmerman, 03 660 19 00, silke.timmerman@fedasil.be.

Praatcafé

We starten het dubbelproject met een praatcafé in het opvangcentrum voor asielzoekers in Hoogboom op zondag 12 februari om 10u. Hier kunnen we kennis maken met de werking van het asielcentrum en het dubbelproject.

Je bent van harte welkom. Ben je er graag bij? Graag een seintje naar info@kappakunstplatform.be voor 5 februari e.k.

Meer info:

https://kappakunstplatform.be/there-is-a-crack-in-everything/

De knipoog

van Johannes

Zag een paard in de wei,
alleen, eenzaam en verre van blij.
Dacht: zou hij 't zelfde denken van mij?

100 jaar jazz

Yolande

In 2017 bestaat ‘jazz’ 100 jaar. Een jeugdig bestaan als men bedenkt dat in hetzelfde jaar de 450ste verjaardag van Monteverdi zal worden gevierd.

Ontstaan uit Afro-Amerikaanse muziek die aan het einde van de 19e eeuw een meer internationale faam kreeg, is en blijft jazz een mengeling van Afrikaanse muziek, vooral in het ritme, en Amerikaanse invloed (eigenlijk Europese) wat de instrumenten betreft.

De oervormen van de jazz ontstonden mede door de straatorkesten van de Amerikaanse kleurlingen. Ze speelden bij optochten, begrafenissen en huwelijken. Jazz berust voor een groot deel op collectieve improvisatie, een gekende melodie wordt spontaan gevarieerd. Door bepaalde noten te vroeg of te laat te spelen krijgt men die typische ritmische wrijving.

De eerste grote jazzmuzikanten waren allen van Afrikaanse origine. Met de opkomst van Dixieland en New-Orleans jazz kwamen ook blanke musici tot bekendheid. Jazz met een geschreven partituur die letterlijk wordt afgespeeld is geen echte jazz meer.

Klassieke meesters uit de 20ste eeuw inspireerden zich soms op jazz. De jazzy inslag werd in sommige werken zo veredeld door reuzen als Ravel of Stravinsky dat het met jazz niets meer te maken heeft.

Jazz heeft wel een eigen identiteit die kan bedwelmen door haar spontaniteit. Maar mede door de ontbrekende diepgang blijft ze steeds beperkt tot de volks- en amusementsmuziek.

Hof van Verlangen

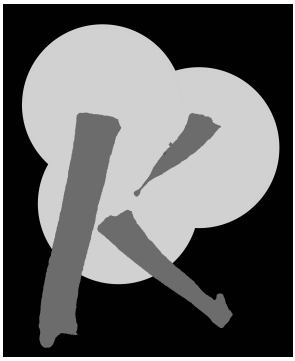

Nog vier maanden!

De tentoonstelling 'Hof van Verlangen' in het Arboretum krijgt stilaan concreet vorm. Meer dan 40 kunstenaars schreven in. Meer dan 60 kunstwerken kan je komen bekijken. Alle kunstenaars kregen een plaats toegewezen.

Opnieuw is een grote verscheidenheid en originaliteit troef. Je kan beelden in keramiek, Franse zandsteen, hout, metaal, glas en installaties komen bewonderen maar ook schilderijen, foto’s en gedichten.

De expositie loopt tijdens de maanden juni, juli en augustus in het Arboretum in Kalmthout.

Wim Haazen licht al een tipje van de sluier op van het werk dat hij, samen met Katelijne Dierckx, zal opzetten in het Arboretum van Kalmthout.

Als onzichtbaar
sidderen zijn kleurenvleugels

met zijn kopie weet hij zeker waar zijn zacht
gebogen bek de bloem kan openen
om diep te proeven van de heerlijkheden
die hem ooit zijn toevertrouwd in

genen die verbluffend ruimte zoeken om te kunnen
leven in de geur van honingdroesem
zonder iets of iemand te verscheuren of te moeten breken

want eenvoudig gevend nemen
ruisloos in zijn eenvoud vrij en sierlijk
mooi getooid tevreden

toonbeeld van gewoon
verfijnend leven

The Age of Entitlement

André De Nys

Het werk van de Antwerpse kunstenaar Sven ’t Jolle (°1966) heeft een sterke maatschappelijke ruggengraad. Zijn beeldtaal is zowel geïnspireerd door de kunstgeschiedenis als door de actualiteit.

’t Jolle speelt graag met taal. Gevleugelde woorden en uitdrukkingen worden speels in zijn werk vervlochten. En in Wiels begint dit al bij de titel van de tentoonstelling: ‘The Age of Entitlement, or Affordable Tooth Extraction.’ De kunstliefhebber mag een retrospectieve met engagement verwachten!

Entitlement zinspeelt op ‘enlightenment’, het tijdperk van de Verlichting, de filosofische stroming die vanaf de Franse Revolutie ons westers denken domineert. De rationaliteit, verdraagzaamheid en vrijheid van toen liggen aan de basis van onze actuele neo-liberale samenleving.

De ondertitel (betaalbare tandverwijdering) brengt een tweede problematiek op tafel.

Is geld en financieel rendement de ‘rotte appel’ in onze leefwereld?

Wordt het geen tijd dat die knagende tand getrokken wordt?

Wordt het geen tijd dat de hardwerkende gefortuneerde Dagobert Duck alternatieve ambities gaat koesteren? Hoelang nog zal het getalenteerde zakeninstinct van deze rijke eend met Trump-allures onze westerse denkpatronen verder uithollen?

Dagobert Duck meldt zich present op de vierde verdieping in Wiels. De schofterige magnaat zit wat te zieltogen op een stalen balk. ‘Rot op, arme eend!’ is de titel van de installatie.

’t Jolle suggereert een bestraffing van de financiële goeroes wiens investeringsdrang roekeloos aangemoedigd werd door het kapitalistisch systeem, dat maar bleef groeien tot het uiteindelijk barstte.

Metaforen, dat is waar het vaak om draait in deze presentatie!

Een schaalmodel van een zeventiende-eeuws koopvaardijschip in bladgoud staat symbool voor de Nederlandse Oost-Indische Compagnie, vaak beschouwd als de bakermat van hetgeen we vandaag wereldeconomie noemen. Het schip lijkt wel te kapseizen. Gelukkig is er nog het primitieve reddingsvlot dat de restanten van ‘de Gouden Eeuw’ kan redden!

Sven ’t Jolle gaat verder met zijn aanklacht. Hij komt aandraven met vragen over het huidige immigratiebeleid, de fabriekssluitingen, de kloof tussen arm en rijk... gans onze leefwereld ondergaat een vivisectie. Aan de hand van tekeningen, sculpturen en installaties versmelten economie, politiek en socio-culturele hete hangijzers tot één speels en poëtisch wonderland.

Met een uiterst persoonlijke en relativerende knipoog brengt ’t Jolle kunst en leven dichter bij mekaar.

Hij wil een bewustzijn op gang brengen en eigentijdse problematieken in een breder perspectief plaatsen. ’t Jolle brengt droge humor, vaak met een wrange nasmaak.

Sven 't Jolle
The Age of Entitlement,
or Affordable Tooth Extraction

13.01.2017 - 19.03.2017
dinsdag tot zondag: 11u - 18u

www.wiels.org

Mil Crabbé

Guy van Hoof

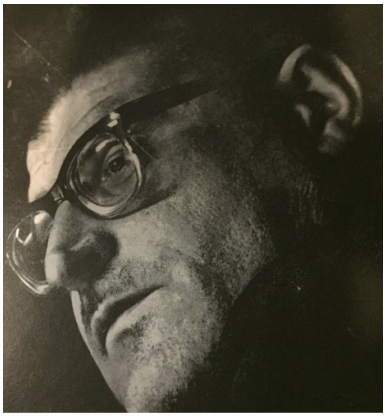

MIL CRABBE

Soms moet een kunstenaar ook het spel kunnen meespelen, de wereld zit zo in mekaar. Als hij niet handig genoeg is om zich te handhaven op het gladde ijs, dan is hij afhankelijk van een dosis geluk, van het begrip van zijn omgeving of van relaties die hem op weg helpen.

Kunstenaar Mil Crabbé, die ik persoonlijk nooit heb ontmoet, lijkt mij het type van de kunstenaar die zich liefst van al ver van het gewoel houdt, van de recepties en banketten, de schijn van het onechte dat verblindt en zich liever terugtrekt in zijn atelier, dat is zijn eigen gecreëerde wereld, zijn eiland vol dromen en verwachtingen, een ideële wereld, om vaste grond onder de voeten te voelen.

Crabbé overleed in 2004, na een leven dat zich voornamelijk afspeelde in de stad Tienen waar hij in december 1923 werd geboren. Hij is één van die schilders die moeilijk onder één hoedje zijn te vangen, in die zin dat zijn werk afwijkt van mode en tendensen, overigens met een figuratief-klassieke en een abstracte periode, maar ook omdat hij, zonder een grote naam te hebben toch niet te klagen had over belangstelling van kopers en pers. Werk van hem heeft de weg gevonden naar geïnteresseerden in onder meer Rome en Wenen, hij exposeerde met succes in Keulen (1966), Wenen (1968), Frankfurt (1970 en 1971), in Rome (1970). Geen palmares om zich voor te schamen, en bovendien verscheen in 1986 een boek over hem, met bijdragen die werden geschreven door mensen als de dichters Julia Tulkens en Pieter G. Buckinx, de journalist Piet Sterckx,

daarnaast Arsène Soreil en Gustaaf Winnen. Wie het boek leest, krijgt een goed idee over het leven, het karakter en het werk van Mil Crabbé, en de illustraties in zwart-wit en in kleur vullen dat ruimschoots aan.

Al in 1964 had Freek Dumarais een stuk over hem geschreven voor de reeks monografieën Kunstenaars van heden. De belangrijkste periode voor hem lag blijkbaar in de jaren ‘60 en ‘70.

De figuratieve schilderijen hebben als thema het landschap, de menselijke figuur – altijd opnieuw de vrouw, het jonge meisje, naast een portret van zijn eigen vrouw en een opvallend portret van Julia Tulkens. Deze dichteres woonde in Tienen en was bevriend met de Crabbé’s. Zij was het die hem een naam aan de hand deed voor zijn atelier: De Eenhoorn, een fabeldier in de gedaante van een paard met een geitenbaard, een leeuwenstaart en een rechte, schroefvormige hoorn op het voorhoofd, symbool voor zuiverheid, maagdelijkheid en kracht.

Die symboliek komt ook voor op het portret van haar: een eenhoorn vergezelt haar maar boven haar hoofd, waarmee ze boven de gewone wereld lijkt uit te kijken, zwermen een hoop zwarte vogels die onheil lijken te voorspellen. Tulkens kende een zekere bekendheid, in feite moet ik zeggen dat ze een gevierde schrijfster was, al schreef ze behoudende poëzie, in een klassieke vorm, die de toenmalige critici deed denken aan Alice Nahon.

In het in 2008 gepubliceerde, goed gedocumenteerde boek met essays van de hand van Frans van Campenhout: Vlaams-Brabantse Auteurs, te weinig bekend (ISBN 9789080105805) kom ik in een bijdrage over Julia Tulkens meer dan eens de naam Mil Crabbé tegen.

Overigens staat de eenhoorn ook afgebeeld op het kunstboek over Crabbé.

Vertrekkende van de werkelijkheid wilde de kunstenaar die ook weer loslaten om er een dimensie meer aan toe te voegen. Dat doet hij door de toegepaste techniek, die zijn figuren iets transparants verleent, alsof ze tegelijk wel en niet van vlees en bloed zijn. Ze zijn er en maken indruk op de toeschouwer, maar er is ook een zekere afstand, iets wat hen onbereikbaar maakt, een leemte of sfeer die moeilijk met woorden valt te omschrijven maar veeleer dient te worden ondergaan.

Ook de landschappen hebben aan zichzelf genoeg, de ruimte sluit de huizen in en mensen voelen zich binnen veilig en beschut. De dichter Pieter Geert Buckinx, die ik kende als een gevoelig, romantisch mens wist de ijlheid en het wat onwezenlijke van deze schilderijen naar waarde te schatten. Mag ik hem even citeren? Buckinx schrijft: ‘Zijn dichterlijke verschijning, zijn aristocratische eenvoud, zijn bewondering voor de schoonheid van de natuur, zijn deernis met de verschoppelingen en zijn geestdrift voor alles wat jeugdig is, wezen erop, dat de poëzie en het scheppingsgeluk in zijn gesternte geschreven stonden. En toch trilde er een wolkje weemoed in zijn blik, toen hij mij zijn werk toonde. Want dat werk is, hoe bekoorlijk en tintelend van kleur ook, wat de diepere ondergrond ervan betreft, het tegendeel van wat wij blijmoedige of optimistische kunst noemen.’

Ja, maar over begrippen als optimistisch en pessimistisch kan men lang discussiëren. Persoonlijk zou ik niet zo ver willen gaan, en zijn schilderijen als intimistisch bestempelen, mensen die in hun binnenste naar zichzelf zoeken, landschappen die veeleer uitnodigen om het, bij wijze van spreken, niet te ver van het eigen huis te gaan zoeken.

Een andere kant aan hem is de bezorgdheid voor de minder bedeelde mens, alsook voor het milieu, met name pollutie en milieuvervuiling. Misschien was het een zoektocht naar eenvoud, naar zuiverheid, naar een vervulling van het leven dat de mens zelf in handen heeft. In die zin heeft de kunstenaar ook schilderijen gemaakt met titels als Pollutie, Zure regen, naast

Valuta dat een vorm van (zachtaardige) aanklacht was tegen het overdreven belang dat de maatschappij hecht aan materiële waarden die juist het wezenlijke wegdrukken. Behalve het eerstgenoemde uit 1985 behoren de andere titels bij abstracte werken, die eveneens datzelfde jaar ontstonden.

Een merkwaardig en druk jaar blijkbaar voor hem 1985, met figuratieve portretten zoals Zondag – dat op mij hoe dan ook een zonnige indruk nalaat - naast de plotse overgang naar een andere manier van uitdrukken door middel van cirkels en geometrische figuren. Verrassend zijn enkele schilderijen met als onderwerp Metro, eveneens uit 1985, waarop de treinstellen ondergronds door de ruimte boren, onderweg, op weg, misschien als symbool voor de vraag naar de zin van de reis die we maken, filosofisch gezien, met tussenstop en haltes, maar naar een nog wazige, onscherpe, vrij onbekende bestemming.

Mil Crabbé, de Tiense kunstenaar die dankzij zijn zoon Raymond – door wie ik dit oeuvre leerde kennen - nu meer dan tien jaar na zijn overlijden een nieuwe kans krijgt om via exposities een nieuwe generatie, of op zijn minst mensen met een dichterlijke natuur, aan te spreken.

450 jaar Monteverdi (1567 - 1643)

Yolande

Nadat hij de contrapuntische stijl schitterend onder de knie had, werd Claudio Monteverdi kapelmeester, eerst in Mantua, later aan de Sint-Marcus basiliek in Venetië. Maar zijn grootste verdienste werd de opera.

‘Orfeo’ is het bekendste voorbeeld uit de beginperiode van dit genre. In zijn latere werken evolueerde de zangstijl in de richting van wat wij vandaag onder een ‘aria’ verstaan. Vaak vertolken aria’s een edel gevoel tijdens een dramatische gebeurtenis.

Zijn laatste opera, ‘De kroning van Poppea’, geschreven in 1642, bewijst dat hij een enorme evolutie doormaakte.

De personages leven intens en zoals in het werkelijke leven staan dramatische en komische feiten naast elkaar. De muziek onderstreept elke intentie van het woord. En als Nero en Poppea elkaar hun liefde verklaren is de hartstocht op zijn hoogtepunt. Techniek en sentiment op geniale wijze verenigd in deze onsterfelijke muziek.

Monteverdi was ook de auteur van het eerste wereldse oratorium.

Belangrijk waren talrijke missen en motetten met instrumentale begeleiding van basso continuo (letterlijk doorlopende bas), meestal gespeeld op klavecimbel, in kerkelijke werken op orgel, en a cappella madrigalen (gezongen zonder instrumentale begeleiding).

De naam van Monteverdi prijkt voor eeuwig op het palmares van de ‘groten’ uit de muziekwereld.

Chris Back - Feelings

Chris Back stelt schilderijen, tekeningen en enkele grafiekwerken tentoon in Tracé. Zij is sinds jaren bezig met een passie voor vormen, lijnen en kleuren met behulp van inkt, houtskool en verf om alzo te komen tot een creatieve impuls in abstractie en figuratie.

Vooral natuur, landschappen en vogels hebben haar interesse.

De tentoonstelling loopt van 18 februari tot en met 1 maart. De vernissage op 17 februari wordt opgeluisterd door het muzikale duo Lathouwers en Barbier.

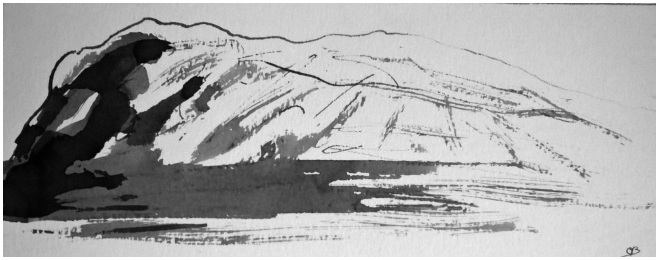

Chris Back - Feelings
18.02.2017 - 01.03.2017
zaterdag en zondag: 14u - 18 u
Tracé – station van Ekeren
http://www.vzwtrace.be/

Maria Peeters

André De Nys

Licht, verborgen in de schaduw van de stilte

Het gebeurt dag in, dag uit... zonder vooropgesteld doel... Maria Peeters maakt foto's tijdens een ontspannend verlof in Zuid-Frankrijk, tijdens een doelloze wandeling, een studiereis, of ergens gewoon onderweg. Later in het atelier wordt het beeld omgetoverd tot een plastische ervaring.

Centraal hierbij staat de zoektocht naar contrast tussen licht en donker. Elke lichtpartij wordt een metafoor voor een herinnering aan de glimlach.

Het resultaat is 'geduldige' kunst die rust en stilte uitstraalt. De schilderijen zijn intrigerend en van een ontroerende eenvoud.

De kunstenares verwerkt het figuratief herkenbare gegeven tot een quasi abstract beeld, dat de verbeelding van de kijker prikkelt. Horizontale en verticale lijnen komen tegenover mekaar te staan, op zo'n manier dat ze vorm geven aan een verstillende en tegelijkertijd sprankelende dynamiek.

Door witte en blauwe vlakken over mekaar heen te schuiven, worden associaties opgeroepen naar landschappen en soms zelfs naar mystieke transposities.

Met hier en daar een rood-bruin accentje wordt het ingehouden coloriet versterkt tot een queeste naar de poëzie achter de dingen.

Maria stelt tentoon in zaal Zilverheem, Antwerpsestraat 212 in Kapellen. Er is een toonmoment voor het brede publiek op zondag, 19 maart 2017 van 13u – 17u. Verder nog te bekijken tot einde februari 2018, na telefonische afspraak (03 664 18 18).

Voor Kappa vormt deze tentoonstelling echter ook een mooie aanleiding tot de organisatie van een praatcafé, op zaterdag, 18 maart 2017 van 14u – 16u.

Het is tevens het moment om onze algemene ledenvergadering te houden. Daarin worden het werkingsverslag van 2016, het financieel verslag, de Raad van Bestuur en de planning voor 2017 voorgesteld. De algemene ledenvergadering, waarop alle leden uitgenodigd zijn, start om 14u.

Jef Van Ruyssevelt

André De Nys

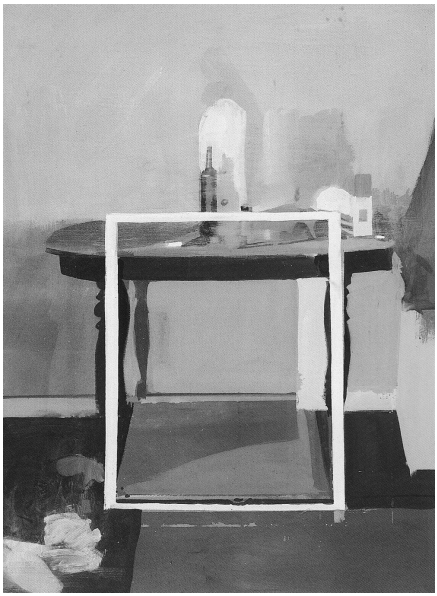

Jef Van Ruyssevelt overleed in 1985.

Amper 44 jaar oud liet hij een indrukwekkend oeuvre na, indrukwekkend zowel qua omvang als qua niveau. Tussen 1975 en 1983 lagen de topjaren van zijn creativiteit en werkzaamheid. Honderden olieverfschilderij-en, gouaches, aquarellen en etsen ontstonden in enkele jaren tijd.

De thema's in zijn werk zijn klassiek te noemen: stillevens, interieurs, landschappen, figuurstudie... Stuk voor stuk dragen ze de stempel van éénzelfde kunstenaarsziel. Ofschoon Van Ruyssevelt naar de waarneming werkt, lijkt hij niet echt geïnteresseerd in de uiterlijke verschijningsvorm van de dingen, maar eerder hoe hij de waarneming aanvoelt. Naast zijn magistrale kleurgebruik is het vooral de mystieke werking van het licht dat hem mateloos moet gefascineerd hebben. Elk werk van Van Ruyssevelt toont rust en stilte. En tegelijkertijd zit er in datzelfde werk een oneindige levendigheid door de kracht van het licht, door de vibratie van het leven.

De kunst van Jef is niet sensationeel of vernieuwend. Ze bezorgt de kijker in de eerste plaats een vredig gevoel. Het is kunst van

de verinnerlijking die zich langzaam, maar des te intenser van je meester maakt en dan nooit meer lost. Het nadrukkelijke poëtische en intimistische karakter van de schilderijen wordt gekoppeld aan een zeer losse penseeltoets. Het is kunst om in weg te dromen, waarnaar je kan kijken en nog eens kijken... want uiteindelijk zie je toch nooit wat je ziet.

Bezoek aan het atelier van Jef Van Ruyssevelt in Essen

Zaterdag 22 april om 14u

Inschrijven voor 8 april via info@kappakunstplatform.be

Meer info: www.kappakunstplatform.be

www.jozefvanruyssevelt.be

Beperkt aantal deelnemers

Gratis deelname

From Here to Eternity

André De Nys

Waar komen wij vandaan? Waar gaan wij naartoe?

Een kleine eeuw geleden waagde de schrijver T.S. Eliot zich aan een antwoord op deze existentiële vragen: ‘Mijn geboorte impliceert mijn sterfelijkheid, en mijn dood betekent een nieuw begin.’

Als het leven een eeuwigdurende cyclus is, dan is alles voor altijd verbonden met alles. Deze levensfilosofie werd de rode draad doorheen de prachtige tentoonstelling in Maison Particulière in Brussel.

Voor elk project wordt een gastkunstenaar uitgenodigd. Verspreid over drie verdiepingen in dit indrukwekkende herenhuis is deze keer het werk van Angelo Musco uitdrukkelijk aanwezig.

De Italiaanse kunstenaar toont metersgrote fotomontages, opgebouwd met duizenden in elkaar verstrengelde naakte mensenlichamen. Elk fotowerk is een surrealistisch landschap dat een kosmische oneindigheid uitstraalt. Met ontelbare billen en borsten componeert Musco wervelende en kolkende golfbewegingen die zich een weg banen in een onpeilbare diepte. Een verdieping hoger wordt de bezoeker geconfronteerd

met de ondraaglijke lichtheid van het bestaan. De fotocollage hier toont microscopisch kleine naakte en kwetsbare figuren. Ditmaal vormen ze een pluim die zachtjes door de ruimte zweeft.

Her en der tussen de kunstwerken werden salonzetels geïnstalleerd. Ga zitten, neem rustig de tijd en laat je meevoeren doorheen de verhalen van de ‘Divina Comedia’. In elke kamer vind je wel enkele exemplaren van dit magnum opus van Dante. Naast Musco werd nog een twintigtal kunstenaars uitgenodigd om te reflecteren over hetzelfde thema. Ook zij kregen de vraag toegespeeld wat de notie van ‘eternity’ voor hen persoonlijk betekent. De antwoorden vind je terug in één of enkele van hun geëxposeerde kunstwerken, maar ook in hun teksten die gebundeld werden in zwarte ‘dagboeken’ die overal ter inzage liggen.

Een kleine greep uit zoveel filosofische bespiegelingen:

‘De eeuwigheid is een alles overweldigend gevoel van bodemloze pikzwarte angst, van schuldgevoel en spijt, glinsterend op de zware loden bodem in een ebbenhouten koffer.’ (Johan Creten)

‘Het bestaan is uiteindelijk zichzelf verliezen in de ruimte, in het licht, in het ongrijpbare.’ (James Turell)

Als we een perfect huwelijk vooropstellen tussen woord- en beeldende kunst, dan krijgt deze tentoonstelling drie sterren!

Als we op zoek gaan naar een symbiose tussen esthetiek en de kracht van dromen, dan krijgt deze tentoonstelling drie sterren!

Als je kunst in een intimistische en gezellige sfeer wil ervaren, als je graag tussen eeuwenoude artefacten wegdroomt in uitnodigende salonzetels, als je wil snuffelen in inspirerende boeken terwijl je geniet van een koekje en een drankje, als jij ook een levensgenieter bent... dan moet je nog even snel langs Maison Particulière, want einde april 2017 sluit deze unieke kunsttempel definitief de deuren.

Met ‘From Here to Eternity’ komt er na vijf jaar werking een einde aan dit lovenswaardig privé initiatief. Maar wie zei ook weer: ‘Elk einde betekent een nieuw begin.’ ???

From Here to Eternity

Maison Particulière

6.10.2016 – 30.04.2017
Dinsdag tot zondag: 11u – 18u.

www.maisonparticuliere.be

Kappa in het Frietkotmuseum

Eén van de oudst bekende frituuruitbaters is beslist Max. Al in 1862 stond hij met zijn fritkot op het Burchtplein in Antwerpen.

Meer dan 150 jaar later is de gelijknamige frituur gelegen op het gelijkvloers van een XIXe-eeuws pand op de Groenplaats 12. Maar de authenticiteit werd bewaard. Straatstenen op de vloer, een gietijzeren lantaarnpaal, een bank, een 'hemels' plafond... een fritkot met een afdak. Een echte buitenfrituur... die binnen staat. België is toch het geboorteland van het surrealisme, niet?

Op de eerste verdieping van Fritkot Max is het enige Frietkotmuseum van Antwerpen ondergebracht. En daarin stellen vijf Kappa-kunstenaars tentoon.

De opdracht was om iets te tekenen met in het achterhoofd 'Met de puntzak in de hand, kom je door het ganse land!'. Het resultaat is verrassend en boeiend. Al bekijk je elk werk drie keer, telkens ontdek je nog een extra dubbele bodem.

Kan een puntzak troost bieden in moeilijke momenten? Het antwoord zal je zelf kunnen ontdekken tijdens de tentoonstelling in het Frietkot-museum. Het enige museum ter wereld waar je met een pak friet naar binnen mag!

Deelnemende kunstenaars: Annemiek Verras, Lucy De Vocht, Wilfried Keustermans, Ward Van Honsté, André De Nys.

Het Frietkotmuseum bevindt zich op de eerste verdieping van Fritkot Max

Groenplaats 12 in 2000 Antwerpen

15.01.2017 – 23.04.2017

Fritkot Max en Frietkotmuseum: alle dagen open van 12u – 24u

Toegang gratis

Funny Icaros

Lucien Denissen

Sinds de eeuwwisseling is een avontuurlijk leven een legitiem streefdoel.

Ouderwetse (?, geef toe!) mensen uit de vorige eeuw, vooral die met meer dan 50 op de teller, verbazen zich hoe langer hoe minder over de doelstellingen van de gemiddelde homo ludens in deze tijd, maar vragen zich soms toch af waarom alles cool en funny moet zijn. Ten onrechte, want ontspanning is van alle tijden.

Er wordt nog steeds gefietst en gevoetbald. Nochtans: vroeger ging de vrije tijd ook naar biljarten, duiven melken, hovenieren, kippen kweken, of gaan wandelen met de hond.

Nu houden (schijn-?)volwassenen zich bezig met pockemon, rijden met de quad, bijeenkomsten van facebookgroepen, paintball, strandsurfen, golf, diepzeeduiken en muur- of bergbeklimmen. Zelfs bedrijven organiseren incentives met initiaties voor hun personeel en/of hun klanten, blijkbaar om hun trouw aan elkaar en aan de zaak te bestendigen.

Deze nieuwe uitlaatkleppen, eigenlijk bedoeld om de slogan ‘leven om te werken’ om te keren, nemen voor velen heel wat tijd in beslag, soms ten koste van de aandacht voor hun naaste omgeving. Fitness is tenslotte leuker dan de vuilnisbak buiten zetten.

Wie een nieuwe dada zoekt, kan misschien overgaan tot de aankoop van een drone. Dit is al lang niet meer alleen een spionagemiddel, maar ook een intensief gepromoot speeltje voor grote en kleine mensen, dat je toelaat je ultieme droom te verwezenlijken: vliegen!

Pas in 1891 sprong Lilienthal van de berg, Icaros achterna, met geïmproviseerde vleugels aangebonden, in pure stijl van Da Vinci (1452-1519), en zweefde 25 m door de lucht. Nadien ontwierp men vliegende machines, waarvan de kinderziekten soms de piloten neerhaalden. Nu stap je met je regenjas op een jumbo om enkele uren later in subtropische oorden in short rond te

lopen (in het verhoopte scenario althans).

Hoewel je in iedere regio wel een vliegclubje vindt waar je kan leren vliegen, kan je nu ook in je achtertuin je eigen quadcopter met vier propellers de lucht in sturen. En dit voor het luttele bedrag van 29 tot 499 euro voor een basismodel. Volgens de reclameboodschap is hij stabiel en wendbaar, stijgt gemakkelijk op en stort niet snel neer. Je moet ook niet zo handig zijn: dankzij de ‘thuiskomstfunctie’ (een ingebouwde GPS) keert je nieuwe kameraad zelf terug. Een idee voor zatte Zjul misschien.

Wie aan vliegen niet genoeg heeft, kan ermee ook stunts en flips uitvoeren in de lucht, of luchtfoto’s maken, en feestjes of sportwedstrijden filmen. De beelden komen zo nodig direct op je smartphone of tablet terecht.

De commerçanten hebben het speeltje indrukwekkende namen gegeven, zoals Runner, Falcon, Alien, Typhoon of Phantom, maar ook Assassin. Mogelijk is het daarom begrijpelijk dat de overheid gebruiksbeperkingen oplegt. In Amsterdam bijvoorbeeld zet men (echte) arenden in om drones neer te halen.

Waar wacht je op? Je drone even uitlaten is als gaan wandelen met de hond, maar nadien gaat hij op het schap. Hij moet dan ook wel zijn batterijen opladen, maar blaft niet te pas en te onpas.

Een gespecialiseerde website waarschuwt er wel voor dat een drone kopen een risico met zich meebrengt: ‘voor je het weet, ben je verslaafd aan vliegen’. Maar ook dát kan een reclameslogan zijn om je vogeltje als een (zoveelste) schijnbaar noodzakelijk hebbeding aan te kaarten.

Uit angst dat mijn vlieger niet zou opgaan, zou ik hem vooralsnog Renko Panama noemen, maar voor mij hoeft het niet: ik ben best gelukkig als ik duiven, merels en roodborstjes zie fladderen. De drones kunnen beter ingezet worden bijvoorbeeld om verdwaalde bergwandelaars op te zoeken, of om de witte walvis in Australië te spotten. Maar ik ga die van mijn buurjongen niet neerhalen als hij wil weten of mijn aardbeien al rijp zijn.

De ultieme fun is bijna in zicht. Als straks fabrikanten op een wat steviger model een zitje monteren, kan je door je eigen zwerk freewheelen!

Oei buurman, wat lig je daar in mijn aardbeien ?

Agenda

Praatcafé 'There is a crack in everything'
Zondag, 12.02.2017 om 10u, opvangcentrum voor asielzoekers in Hoogboom
Inschrijven voor 05.02.2017: info@kappakunstplatform.be

Tentoonstelling Chris Back - Feeling
18.02.2017 - 01.03.2017, Tracé
Zaterdag en zondag: 14u - 18u

Praatcafé 'Maria Peeters' en algemene ledenvergadering
Zaterdag, 18.03.2017: 14u - 16u, zaal Zilverheem
Start algemene ledenvergadering: 14u

Met Kappa naar het atelier van Jef Van Ruyssevelt
Zaterdag, 22.04.2017 om 14u, Essen
Inschrijven voor 08.04.2017: info@kappakunstplatform.be

Kappa in het Frietkotmuseum
15.01.2017 - 23.04.2017, fritkot Max in Antwerpen
Alle dagen: 12u - 24u

Kappa 'zit' op facebook!
www.facebook.com/kappakunstplatform

Kunstplatform KAPPA vzw

een kunstenaarscollectief voor de regio Noord-Antwerpen

Kappa Stuurgroep

Voorzitter: Ivan Janssens, Nijverheidslei 77, 2180 Ekeren
03 665 06 61 - janssens.ivan@telenet.be
Secretaris: Jeannine Geertsen, Heizoomlaan 21, 2950 Kapellen
0486 56 52 53 - jeannine.geertsen@skynet.be
Penningmeester: Lieve Liégeois, Laaglandlaan 829, 2170 Merksem
0494 47 59 96 - lievelie@hotmail.com

Stuurgroepleden:

André De Nys, Guy Renders, Erik Simons, Nora Alaerts, Hubert Roosen, Liliane Denayer, Marianne Nieuwinckel

Lid worden

Lidgeld: 20 euro per jaar per kalenderjaar per correspondentieadres (ongeacht het aantal leden op dat adres)
Onze bankrekening: p/a Kunstplatform Kappa vzw
IBAN: BE08 4137 2036 6113 - BIC: KREDBEBB

Kappa Letter 10

Eindredactie en verantw. uitg.: Marianne Nieuwinckel - marianne@nieuwinckel.be
Publicatie: verschijnt in februari, april, juni, augustus, oktober, december

Elke publicatie moet de spreekbuis zijn van en voor ALLE leden. Wil je je tentoonstelling of een ander cultureel evenement aankondigen, schrijf je cursiefjes of poëzie of geef je gewoon graag je mening: bijna alles kan! Je bezorgt je bijdrage aan de eindredactie ten laatste op de 15e van de maand voorafgaand aan de publicatiemaand. Het is fijn als je in het onderwerp van je e-mail 'Letter 10' vermeldt!

www.kappakunstplatform.be

Kunstplatform KAPPA verrast met
een smakelijke tentoonstelling
in het Fritkot-museum !

Groenplaats 12 – Antwerpen
(eerste verdieping , boven fritkot MAX)

Van 15 januari 2017 tot 23 april 2017
Zeven op zeven open ; 12 u – 24 u

Deelnemende kunstenaars :
Annemiek Verras
Lucy De Vocht
Wilfried Keustermans
Ward Van Honsté
André De Nys

KUNST
PLATFORM
KAPPA
VZW

www.kappakunstplatform.be